

FOAIA

ANUL AL IV-lea.

1 MAIU 1901

No. 9 (121)

POPULARA

* Publicație enciclopedică ilustrată. — Redactată de un comitet *

D-1 I. PROCOPIE DEMETRESCU
Primarul Capitalei

Redacția și Administrația: CALEA MOȘILOR 108, BUCUREȘTI

20 bani numărul

FOAIA POPULARA

Publicație enciclopedică ilustrată. Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni

DIRECTOR : ILIE IGHEL DELEANU, Licențiat în drept, Avocat.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA CALEA MOSILOR No. 108, BUCUREȘCI

Biourul ziarului e deschis de la 9—11 a. m.

ABONAMENTUL : 5 lei pe an în toată țara.

UN ACT PATRIOTIC

Domnul Ministru al Cultelor și Instrucției publice, în înalta Sa înțelepciune și deosibita' l'gratitudine, a dispus printr'o decizie a abona revista «FOAIA POPULARA» pentru Bibliotecele rurale.

Fapta Domnului Ministru n'are nevoie de comentarii : acei care urmăresc această publicație enciclopedică vor fi unanimi a recunoașce că Domnia-sa a făcut un act patriotic, încorajând pe de o parte o revistă născută spre a colabora la luminarea poporului, iar pe de alta punând în mâna locuitorului rural o carte de moralisare și folositoare cunoștințe.

Pentru noi, redactorii foii, numele Domnului Spiru Haret va rămâne neșters din istoricul existenței revistei «FOAIA POPULARA»

REDACȚIA

D-I IOAN PROCOPIE DEMETRESCU

Noul consiliu comunal al Capitalei a ales, cu unanimitatea voturilor, ca primar al Bucureștilor, pe d-l I. Procopie Demetrescu.

De și am dat o biografie completă a stimatului d. I. Procopie Demetrescu, în No. din 30 Aprilie 1900, totuși, și de astă dată, cu ocazia alegerii sale ca primar al Capitalei, oferim cititorilor noștri această scurtă schiță.

În noul Primar al Capitalei, Bucureștii și-au găsit adevăratul părinte, dacă adevăr este când se zice că Primarul trebuie să fie *părintele orașului*.

Născut în 1845, în București, dintr'o veche familie de români neași, comercianți din tată în fiu, părintele d-sale a fost *starostea surecilor* (negustorilor devite), demnitate ce o ocupa pe cinstă și dragoste din strămoși, păstrând-o după cum cei vechi știa să ne păstreze cinstea și obiceiurile, faima și avuția.

La vârsta de 12 ani tânărul Ion Procopie Demetrescu avu să soarbă cel d'ântăiuh pahar al durerilor, și cel mai amar : tatăl d-sale încetă din viață.

Urmând liceul Matei Basarab, se manifestă printre cei d'ântăiuh : o inteligență ascuțită, un suflet generos, un temperament

vioiu. Camaraziil săi găsea în d-sa tot-d'auna pe colegul de elită care să le dea nota de urmat în marele chestiun. Și ce agita studentimea pe acele vremuri. Și sub d-sa studenții manifestară la Mitropolie, cu ocazia alegerii lui Cuza ca Domn, și tot dânsul făcu parte din comitetul studentesc care, împreună cu totă suflarea românească, se ridicase contra apucăturilor diactoriale ale lui Cuza, contra românului care ne governa mai rău ca streinul, — și lucră în numele studenților la detronarea lui.

Plecat la Paris spre a urma studiile superioare, termină facultatea de drept, prin care trecu în mod strălucit, și se reînnoarse în țară la 1877, cu titlul de licențiat în drept.

Intrat în magistratură, în Trib. de Ilfov, se distinse prin spiritul său de o justeță ireproșabilă, de o discernare perfectă a celor mai grele afaceri. Numit ca Prefect de Poliție al Capitalei d. I. Procopie Demetrescu fu de o activitate și bună-voință de vecinică amintire. Capitala e administrată europenește; ordinea domnește în totul; averea cetățenilor e asigurată printr'o bună pază.

Ales consilier comunal sub primariatul lui C. A. Rosetti, consiliul îl încarcă cu demnitatea de ajutor de primar, iar când Rosetti se retrase de la înalta funcțiune, d. Procopie Demetrescu îi ține locul și începe a se manifesta. O activitate largă, gospodărească, de bun român și bun cetățean, este rodul muncii locotenentului de primar d. Procopie Demetrescu. De atunci datează : *Statistica orașului, Canalizarea Dâmboviței, Aducerea apei de băut în oraș, Pavarea a o mulțime de străzi*, lucrări mari, opere de înaltă salubritate și igienă, fără de cari Bucureștii ar fi rămas un oraș de mâna 10-a a Europei de Orient.

Ales în 1879 deputat al Colegiului II de Ilfov d-sa s'a manifestat în Camera Română : a fost unul din apriții susținatori ai art. 7 din Constituție.

Ales sub trecutul guvern liberal senator al col. II de Ilfov, a propus și susținut facerea unei gări la Obor.

Unul din înființatorii *Băncii Naționale*

FOAIA POPULARA

Publicație enciclopedică ilustrată. — Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni

Director : **Ilie Ighel Deleanu**

Licențiat în drept, Avocat

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : CALEA MOȘILOR No. 108, BUCUREȘTI

ABONAMENTELE :

Pe un an în țară 5 lei

ANUNCIURLE :

Pe pagina penultimă 2 lei rindul
„ „ ultiimă 1 lei „

 Nu se dă curs cererilor de abonament neînsoțite de cost, care poate fi trimis prin mandat postal sau în timbre, în scrisoare recomandată.

D'ALE ADMINISTRAȚIEI

Direcțiunea a hotărît să dea stimaților noștri abonați, cari au plătit costul pe anul 1900, unul din premiile de mai jos, care li se va elibera gratuit, sau se va trimite prin poștă dacă locuiesc în provincie **de îndată ce vor achita abonamentul.**

Iată premiile gratuite :

„*Poesiile unei Regine*“, traducția poeziilor *M. S. Reginei Elisabeta.*

„*In anul 4000*“ roman de *Victor Anestin.*

„*Moștenirea de 100 milioane*“, roman de senzație, și „*Boala Veacului*“.

Rugăm ca, o dată cu trimiterea noului abonament să ni se indice și cartea dorită.

La aceste premii au dreptul numai abonații cei vechi, cari au achitat deja abonamentul pe 1900 și numai atunci dacă ne trimit abonamentul pe 1901 până la finele lunii curente. Altfel, drepturile d-lor la aceste premii decad.

Colecțiile anilor trecuți se află de vânzare la administrație cu următoarele prețuri

Colecția anului I (1898) trimisă franco : 3.— lei

„ „ II (1899) „ „ 4.— „

„ „ III (1900) „ „ 4.— „

Rugăm călduros pe toți amicii noștri personali, precum și pe cititorii acestei publicațiuni, a ne da concursul, procurându-ne abonamente.

Noi acordăm ca premii :

Cărți în valoare de 5 lei celor care ne procură 2 abonați.

1 abonament gratuit aceluia care ne procură 5 „

1 abonament și cărți în valoare de 15 lei pentru 10 „

1 abonament și un ceasornic de buzunar pentru 15 „

Negreșit prin abonamente înțelegem numai acele ale căror cost pe un an se trimite o dată cu adresele.

Rugăm stăruitor pe dd. abonați cari nu primesc vre un număr, a reclama imediat oficiului poștal din localitate, iar la cas când nu li se dă cuvenita satisfacție, a ne scrie nouă de urgență, spre a trimite din nou numărul, pe de o parte, iar pe de alta a reclama și noi autorităților superioare.

Rugăm de asemenea a ni se notifica ori ce schimbare de adresă, precum și dacă banda subt care se expediază ziarul conține vre-o eroare, spre a se face cuvenita îndreptare, fără nici o plată.

este printre cei mai mari acționari ai ei, și vechi și activ Censor, după ce, până la 1889, fusese Director.

Mare proprietar, are mai multe moșii, o casă majestoașă în Capitală, și o grădină de copii drăgălași, cari calc toți pe urmele părinților: inteligenți, amabili și muncitori.

Om activ în toată puterea cuvântului, n'a uitat nici un moment că numai prin muncă și cinste se întăresc națiunile, și *munca* și *cinstea* i-a fost devisa.

Blând și generos, manifestând până la fapte față de nenorocire și mizerie; n'a fost act umanitar fără ca d. Procopie Demetrescu să nu ia parte cu punga. Membru al multor societăți filantropice a dat peste tot, a dat la toți cari i-au solicitat ajutorul.

Membru în Comitetul executiv al partidului liberal-național, e unul din cei mai stimați oameni politici, e singurul care a avut darul să n'aibă nici un inamic, să fie laudat chiar de adversarii politici.

În actualele momente, când atâtea mari chestiuni de edilitate vor bate la porțile Comunei, prezența d-lui Procopie Demetrescu e o cheazășie puternică de modul inteligent și onest cum Capitala va fi administrată.

Cetățenii Bucureștilor se pot mândri și felicita că au în capul Comunei un asemenea Primar: și bun la inimă, și cinstit în apucături, și neobosit la fapte.

Un alegator.

LEGENDA LUNEI MAIU

Origina vorbeii Mai nu este bine stabilită. Unii autori susțin că la Romani luna aceasta era închinată zeiței Maia fiica lui Atlas și muma lui Mercur. Alții sunt de părere că luna Mai era închinată bătrânilor senatori, și că vorba *mai* derivă din termenul latin *maiores*, care însemnează oameni în vârstă; explicația această din urmă se găsește justificată prin numele lunii următoare, Iuniu, care pare că a fost închinat tinerilor, în latinește *Juniores*.

Luna lui Mai este luna florilor.

Romanii celebrau pe Zeița Flora, în fie-care an, la sfârșitul lui Aprilie și la începutul lui Mai. Zeița florilor, adorată în Grecia sub numele de Chloris, avea altare în Roma. În fie-care an erau *Floralile*, serbări care se celebrau cinci nopți pe rând și în care erau vânători și reprezentații mimice și dramatice.

Flora este reprezentată sub figura unei nimfe tinere încununată cu flori și cu mâinele încărcate cu flori. Bărbatul ei, Zefirul Aurorei, este reprezentat sub figura unui tânăr care are aripă de fluture și o cunună de flori. El suflă peste pă-

mânt cu atâtea dulceață, dar așa de puternic, în cât suflarea lui redă viață plantelor, colorează florile și fructele. Numele lui vine de la două vorbe grecești *Zoe fero* adică: *eu port viața*.

În Mai zilele sporesc cu un ceas și 16 minute, temperatura crește și ea foarte simțitor. Însă unele zile din Mai sunt răcoroase.

EROI

— După tradițiunea antică —

În Homer acest cuvânt nu designează numai persoane divine, cari să fie onorate prin sacrificii particulare.

Numirea aceasta se aplica în genere la orice individ, care se distinge prin calități emnente, cari l făceau capabil să poarte armele și să ia parte la deliberațiunile adunărilor. De și epithetul de eroi se dădea adese-ori principilor, sau șefilor greci precum: Agamemnon, Alcions, Laomedon, Loerte etc. Homer întrebuința acest cuvânt, pentru a designa un tânăr necunoscut încă, apoi bătrânul ramolit (Odysseea II, 15); bardul atins de orbire (Odysseea, VIII, 483), curierul în funcțiune (Odysseea, XVIII, 422). Cât privește termenul de *divin*, ce însoțește mai în totdeauna numele eroului, e un epithet mai mult de prisos, care nu denotă nici de cum o naștere divină.

* * *

Hesiod vorbind de eroi se exprimă astfel:

„A patra rasă așezată pe pământ de Jupiter a fost rasa divină a eroilor, numită și rasa semi-zeilor“

Acești semi-zei sunt resboinic, curagioși, ai timpurilor eroice, divinizați de poeți pentru cumplitetele lor lupte înaintea Troyei și a Thebei, pentru patria lor și pentru simplitatea obiceiurilor și a curagiului lor.

Când ei au căzut, Jupiter le-a acordat o condițiune și o locuință deosebită de aceea a oamenilor.

El i-a așezat la extremitatea pământului și departe de zeii nemuritori, insulele celor fericiți, unde domnește Saturn.

Pindar, care desparte într'un mod precis pe eroi de zeii și de oameni, îi pune ca punctu mijlociu între rasa cerească și rasa umană; unii dintre ei ca, Hercule de exemplu, este adevărat că s'a urcat la rangul de zeu, fiind obiectul unui cult religios.

Tradițiunile relative la acești eroi, strâns legate de acele cu privire la origina, la împărăștiarea și la destinul diferitelor rase, au devenit subiectul poemelor epice, al căror rytm numit heroic formează un cyclu legendar, care se termină cu reîntorcerea Heraclizilor în Pelopones. De atunci, și fără îndoială prin mijlocirea Dorienilor, cultul eroilor se răspândi în toată Grecia.

Într'un sens mai restrâns, cei vechi înțeleg

prin eroi indivizi născuți dintr'un zeu și o muritoare, ca Hecule; sau dintr'un muritor și o zeiță, ca Achille.

Obsevațiunea lui Eustathius, că eroii din specia a doua erau înzestrați cu o virtute mai puțin bărbătească, n'are nici o valoare.

În accepțiunea cea mai largă a cuvântului, epitheul de eroi se aplică la toate persoanele celebre din timpurile eroice, la războinică, la bine făcătorii omenirei divizată prin recunoștința epocelor următoare.

În numărul celor din urmă erau șefii raselor, ai migrațiunilor, fondatori de orașe, protectorii orașelor, ai familiilor și ai corporațiunilor.

Ast-fel erau eroii eponimi ca Anthiopus Afax, Cecrobs, Hippothoon, Leos, Erechtheus, Egeu, Oeneus, Acamas și Pandion, cari dădură numele lor celor zece triburi din Athena.

Ast-fel erau încă eroii enchoriali numiți epihorii și enchorii, ca Phylacus și eroii de la Marathon etc. al căror cult era cu totul local și cari erau priviți ca genii protectoare, cari veghiau asupra protejaților lor, ajutându-i în nenorocire și trimițându-le vise profetice.

* * *

După moartea lor, eroii erau primiți în Olymp precum au fost primiți eroii: Hercule, Pollux, Quirinus sau în insulele fericiților ca Rhadamanthe și Each, — sau în insula Leuce ca Achille.

Eroii erau crezuți ca fiind invisibili pentru muritori; ei aveau ca locuință regiunile superioare ale atmosferei, strălucind în mijlocul stelelor din calea laptelui; sau ca genii locale, ei locuia în păduri, mai mult de cât atâta în altarele, în templele ce le erau consacrate.

Mult mai târziu de epoca homerică s'au celebrat sacrificii în onoarea eroilor.

Aceștia erau priviți ca oameni divinizați cărora se oferia ofrandă funebră, așa numită enaghisma, ce consta în libațiuni de miere, vin, apă, unt de lemn sau chiar și lapte.

Se depunea înaintea altarelor lor premisele recoltelor și ale vitelor lor.

Când li se sacrificau animale (tot-deauna negre) trebuia ca victima să fi primit lovitură mortală, capul fiindu-i îndreptat spre pământ arzându-i-se carnea în loc să o întrebuițeze la un banchet sacru sau la un prasnac, cum am zice noi Români.

Ceremonia avea în tot-dauna loc seara. Nu se putea întrebuița pentru sacrificiile eroice altarele zeilor așa numitele *vomi*; trebuia să se servească de altarele așa numite *eschare*, un fel de terase puțin înălțate în construcțiunea cărora nu intra nici de cum pietrii.

Aceste *eschare* serveau une-oră pentru sacrificiile în onoarea zeilor.

* * *

În cea-ce privește însă sanctuarele eroilor, ele erau un fel de capele mortuare situate în mijlocul pădurilor sacre.

Se numeau Heroine femeile din epocile eroice.

Un lucru trebuie să-l observăm, și anume, că cuvântul de eroi din secolul lui August se întâlnește foarte adese ori în inscripțiuni, dar nu cu înțelesul primitiv de eroi, de viteaz, ci mai mult cu înțelesul de defunct, eșit din viață.

19 April, 1901.

A. Vântul.

Profesor la Seminarul Central.

După cum am promis în numărul trecut, — cu ocazia publicării biografiei și portretului marelui scriitor polonez *Henri Sienkiewicz*, — dăm astăzi, în traducție, frumoasa sa nuvelă, *Sachem*, care este pentru întâia oară tradusă în limba română.

SACHEM

Tot ce era vietuitor în orașul Antilope, situat în Texas pe râul cu acelaș nume, se îndruma spre circ. Locuitorii erau cu atât mai pasionați, cu cât, pentru prima oară de la fondarea cetății, se instalase acum un stabiliment de acest fel: un circ complet, cu cai de manej și de înaltă școală, ballet, jongleuri, clowni și dansatori pe fringhie.

Antilope era întemeiată de curând. Cu cincisprezece ani mai înainte nici o casă nu era zidită și nici chiar că ai fi întâlnit în tot ținutul învecinat o fața albă. Ba, mai mult, în partea unde se ridică azi orașul, se găsea un sat indian, cu numele de Chiavatta. Acest sat era capitala *Serpilor Negri*, un trib jefuitor și năvălitor, și groaza coloniilor vecine: *Berlin*, *Grundenau* și *Harmonia*, care se plângeau mereu că n'o să poata suferi mult timp aceste năvăliri.

Intr'adevăr, acești nenorociți *Serpi Negri*, nu făceau alt de cât să-și apere țara, a cărei independență le era garantată prin tractate formale cu guvernământul din Texas, tratate care erau siluite în fie-care zi. Dar ce putea însemna aceste contracte pentru locuitorii din *Berlin*, *Grundenau* și *Harmonia*? Ei luau pământul sălbaticilor, aerul sălbaticilor, apa sălbaticilor, iar în schimb le dădeau civilizația! Aceste *Piei Roșii* își arătau recunoștința după cum înțelegeau ei: tăind capetele nemților.

O asemenea situație nu putea dura mult timp. În consecință, coloniștii din *Berlin*, *Grundenau* și *Harmonia* se adunară într'o noapte, la lumina lunii, în număr de 400, chemară în ajutoru lor pe Mexicani din *La Ora* și năvăliră ca trăsnetul asupra *Chiavattei* adormită.

Triumful buneii cause fu desăvârșit!... *Chiavatta* fu redusă în cenușe, iar locuitorii ei, fără distincțiune de vârstă sau de sex, fură masacrați.

Scăpară numai de la măcel, câte-va cete de

răsboinici, cari în acel moment erau la vânatoare. În sat însă nu rămase nici un om în viață...

Aliații își făcuseră datoria cu grije, iar sarcina le fu cu atât mai ușoară, cu cât riul se revărsase, ca în fie care Primăvară, iar apele lui înconjurasă în întregime colibele indienilor, așa că indienii cari s'ar fi putut strecura printre sugrumători se înceară... Triumful bune cauze fu desăvârșit.

Situația topografică a satului care a dat naștere masacrării indienilor păru minunată Germanilor. Dacă fusese greu a se scăpa de ei le era însă ușor de a se întări acolo și a de a se apăra.

Colonii din Berlin, Grundeneau și Harmonia emigrară spre locurile capitalei nimicite.

Într-o clipă numai fu vorbă de *Chiavatta*. Într-o clipă se înalță pe ruinele sale cetatea civilisată *Antilope*.

În timp de cinci ani ea putu număra 2000 de locuitori; în al șaselea an se descoperi pe marginea opusă a orașului un strat mare de mineraiuri de argint.

Munca la care dădu naștere această descoperire îndoi numărul Antilopienilor.

În al șaptelea an, în virtutea legei Lynchului fură spânzurați în piața publică cei din urmă 12 reprezentanți ai tribului *Serpilor Negri*, cari comisesă neghiobia de a se lăsa să fie prinși, în împrejurimi, în *Pădurea Morților*. De atunci nimic numai împiedică dezvoltarea orașului și avântul de prosperitate.

Doce ziare și o revistă săptămânală fură fondate. O linie de cale ferată conducea călătorii și mărfuri din *Antilope* la *Rio del Worte* și *San Antonio*; strada *Opuncia* se împodobi cu trei școli publice, între care una o școală superioară. Pe locul unde fuseseră spânzurați cei 12 *Serpi-Negri* «un institut filantropic» se ridică falnic.

În biserică preoții propovăduiau în fie-care Duminică «Iubiți-vă unii pe alții!» Respectul proprietății altuia și alte virtuți similare, indispensabile existenței unei societăți civilizate; un oare care conferențiar ambuland citea disertatăii asupra «Dreptului Națiunilor».

Locuitorii cei mai bogați vorbiră de fundațiunea unei Universități, la construcțiunea căreia trebuia să participe și guvernul din Texas.

Cetățenii prosperau!

Comerțul cu mineraiul de argint, cu portocale, cu orz și cu vin, le aducea mari câștiguri. Ei erau cinstiți, economi, industrioși, practici și grași. Or cine ar fi vizitat Antilope cu 20 de ani mai târziu n'ar fi recunoscut nici odată în marii comercianți ai orașului pe răsboinici nemiloși cari au ars *Chiavatta*.

Zilele treceau pentru ei, în prăvăliile lor, în comptoarele lor, în biurourile lor; serile în «Bier Salon» al *Soarelui de Aur*, strada Searpelui cu clopoței: Ascultând aceste voci groase și oare cum guturale strigând: «*Mahlzeit! Mahlzeit!*!» («Ora mesei! «ora mesei!»).

Auzind pe acești flegmatici: «Nun ya, wissen Sie, Herr Müller, ist das aber möglich?» (Eh! bine Domnule Müller este cu puțință aceasta) sgomotul paharelor acel al berei răspândită pe pardoseală, pliscăiala spumei aruncate; considerând acest calm, această

încetineală, aceste fețe de Filistenii acoperite de grăsime, acești ochi de pește, observatorului s'ar fi crezut mai curând într'un «Bier Garten» (Grădina de bere) din Berlin sau din München de cât pe ruinele *Chiavattei*. Dar în oraș toate lucrurile erau «ganz gemütlich» (foarte plăcute) și nimeni nu se mai gândea la trecut.

În seara aceea tot orașul se grăbea deci spre circ. Întâi, fiind-că după munca grea distracția se impune; și al doilea; pentru ca Antilopienii se simțeau foarte mândrii că posedă pentru prima oară acest stabiliment.

Se știe că circurile n'au obiceiul de a se opri în ori-ce orașel. Sosirea onorabilului domn Dean și a trupeii sale, consacra deci în mod definitiv reputația de mărire și de magnificență a cetății. Era și o a treia cauză a curiozității generale: programul conținea:

No. 2. — Mare exercițiu pe sârma întinsă la 15 picioare deasupra pământului, cu acompanamentul muzicii, de renumitul gimnastic „*Vulturul negru*” *Sachem* al *Serpilor Negri*, cel din urmă descendent al răsbouicilor de temut, cel din urmă șef, cel din urmă reprezentat al tribului: I. Promenada. II. Saltul Antilopei. III. Jocul de răsbou și cântecul morței.

Dacă era un oraș în America nnde acest «*Sachem*» trebuia să excite un interes cu desăvârșire viu, era de sigur Antilope.

Onorabilul Domn Dean avusese grije de a istorisi la «*Soarele de Aur*» cum el găsisă murind cu cincisprezece ani înainte, în timpul unui voiaj în Sante-Fé, pe șesurile Tonadei un bătrân Indian însoțit de un copil de zece ani. Bătrânul muri sleit de rânile sale, dar avusese timpul de a declara că copilul era fiul unui «*Sachem*» deja omorât, dintre *Serpi Negri*, și moștenitorul acestui titlu.

Trupa primi orfelinul, care deveni de atunci cel mai bun acrobat al ei. Și numai la *Soarele de Aur* onorabilul Domn Dean, află cum Antilopa a fost zidită pe ruinele *Chiavattei*, și că dansatorul său pe coardă va trebui să dea reprezentații pe propriul mormânt al părinților săi. Această informație avu darul de a dispune imediat pe director; și putea conta sigur pe «un great attraction», dacă ar fi fost mai îndemânat.

Ceea ce și fu. Negreșit Filistenii din Antilope se grămădeau spre circ. Ei erau încântați de a vedea un *Serpe Negru* inofensiv, dar se simțeau încă mai fericii de a putea arăta femeilor și copiilor lor veniți din Germania pe cel din urmă din rasa răsbouicilor faimoși; de a le putea spune: «Iată! Tot așa de teribili ca și acesta au fost oamenii pe cari îi am tăiat în bucăți, acum cincisprezece ani».

— Ah! Herr Je! Era o plăcere de a asculta exclamația de admirație din gura Amalchen, sau a «*Micului Fritz*». În consecință prin tot orașul, [fie-care repeta fără a se obosi «*Sachem! Sachem!*»

De dimineață ștregarii se uita curioși printre crăpăturile pământului circului; alți mai în vârstă, apucați pe neașteptate de un frumos avânt răsbouic, se întorceau de la școală în ordine militară, cu privirea groasă, fără a ști pentru ce.

Sunt opt ore seara... O noapte splendidă, limpede, luminată de stele. Vântul aduce în oraș parfumul tare al câmpiilor de portocali, care se amestecă straniu cu mirosul orzului. În cerc este lumină abondentă.

Înainte de intrări principale tortele de reșină luminează și fumegă. Vântul aruncă vârtejuri fulgerânde; flacăra lucioasă, luminează prin intermitență liniile întunecoase ale barcei.

Este un fel de edificiu de lemn de curând construit circular, cu un acoperiș ascuțit, pe care falfăie steagul constelat al *Statelor-Unite*.

Înaintea biroului, se învârtesc grupe cari n'au putut să-și procure bilete, sau care n'au mijloace de a-și cumpăra; ei privesc vagoanele trupei, și în speciel perdeaua de pânză a ușei de Est, unde este zugrăvită o bătălie îngrozitoare între albi și *Peile-Roșii*.

În momentul când pânza zugrăvită se de-părtează, se zărește Bufetul interior cu sutele lui de pahare. Pe urmă este intrarea fericților cari vor vedea spectacolul.

Spațiurile goale între locuri răsună de pașii mulțimei, și îndată grămada neagră umplu tot amfiteatrul, de la stalurile cele mai ridicate până la pământ. E lumină în cerc ca ziua neamează mare: gazul nu a pătruns până acolo dar s'a organizat un policandru gigant cu cincizeci de lămpi cu petrol. Razele sale iluminează capetele cărnoase ale băutorilor de bere, grăsimea cefei și a bărbiei; Fețele tinere ale femeilor, fețele grațioase și mirate ale copiilor. ai căror ochi se sgăesc de curiozitate.

Dar toți spectatori ai acea privire tipică, satisfacerea de sine pe care o găsim de obicei la o asistență de circ. Printre sgomotul conversațiilor întrerupte prin «Frich Wasser!» (Apă rece!) pe care toată lumea o așteaptă cu nerăbdare.

În sfârșit un clopot sună, sease servitorii apar cu cismele lustruite și se așează unul lângă altul în arenă spre intrarea grajdurilor. Printre ei înaintează un cal furios fără ham și fără șea, și pe spatele său dansatoarea Lina. Amândoi încep a manevra la sunetul orchestrei. Lina e așa frumoasă ca și tânăra Matilda fca berarului din strada Opuncia. Alarmată la vederea frumuseții sale, se aplecă la urechea lui Floss, tânăr băcan din aceeași stradă, și îl întreabă dacă o mai iubește încă.

În acest timp calul galopează și suflă ca o mașină cu vaporii; o bandă de clovni aleargă după dansatoare; plesnesc din bice, strigă, își dau uni altora pumnii în obraz.

Lina dispăre ca un fulger; un tunet de applause izbucnește. Ce minunată reprezentație! Întâiul număr din program a trecut repede. Numărul 2 se apropie. Cuvântul «Sachem» sboară din gură în gură printre spectatori.

Nimeni nu mai dă atențiune clovnilor care continuă a se massacra. În mijlocul scâlbăturilor lor servitorii aduc stinghii de lemn înalte de câți-va metri și le pune pe amândouă părțile arenei. Orchestra încetează de a mai cânta *Iankee Doodle* și începe aria tristă a comandorului din *Don Juan*.

Se întinde o sârmă de la o stinghie la alta.

În acelaș timp un foc bengal varsă spră arenă o lumină roșie ca sângele. Și în aceste

lumină apare groasnicul *Sachem*, singurul supra viețuitor al *Serpilor Negri*.

Dar ce e oare acolo? Nu e *Sachem*, este directorul trupei el însuși, onorabilul Domn Dean. Salută publicul și ridică vocea.

Are onoare de a ruga pe «amabili și onorabili gentelmenii, cum și pe frumoasele și nu mai puțin respectabile doamne de a rămâne cât se poate de liniștite, de a nu aplauda și chiar a nu se mișca din loc, căci șeful e mai agitat și mai sălbatic astă seară ca de obicei».

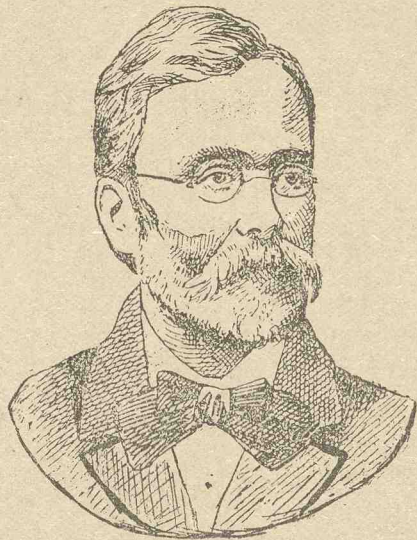
Aceste cuvinte produc o impresie adâncă, și lucru de mirare, cetățenii Antilopei, însăși acei oameni cari au distrus *Chiavatta*, cu cinci-spre-zece ani mai înainte, încearcă acum un fel de senzație plăcută.

În momentul când frumoasa Lina executa salturi variate pe spatele calului, ei erau feriți de a fi așezați foarte aproape, drept în spatele barierei, de unde vedeau atât de bine toate lucrurile; și acum aruncau priviri de dorință spre stalurile ridicate ale cercului. Contrar tuturilor legilor fizice, li se pare că acolo vor fi mai puțin înăbușiți.

(Sfârșitul în No. viitor) Trad. de *Hel. I. Del.*

RETRAGEREA D-lui V. A. URECHIA

După o muncă încordată și rodnică de aproape o jumătate de veac, bătrânul istoric, neobositul scriitor, dascălul iscusit și cercetătorul iscoditor, d. *Vasile Alexandrescu Urechia*, s'a retras de la catedra de istorie de la facultatea de litere din București, nu pentru că a obosit, nu fiind-că nu mai are focul sacru al magistrului, dar ca să facă și celor tineri loc la catedra pe care bătrânul a luminat-o așa de strălucitor.

Retragerea bătrânului dascăl a dat prilej tinerimei a se manifesta, și s'a manifestat sgomotos, cu entuziasm, cu căldură!

Numeroase semne de simpatie, de regrete pentru pierderea din mijlocul ei, a dat tinerimea bătrânului dascăl.

Născut la 27 Febr. 1834 în orașul Piatra Neamț, și-a făcut studiile gimnasiale la Iași, iar literile și filosofia în Paris.

Reîntors în țară la 1857, fu numit profesor de literatură la Universitatea din Iași și director al Ministerului instrucției al Moldovei.

Trecut apoi la catedra de istorie și literatură românilor din București, la 1864, fu numit definitiv, și începu o lucrare spornică și inteligentă, publicând monumentală sa operă „Istoria Românilor“.

Fost ministru în 1860 sub Kogălniceanu și în 1881 sub I. C. Brătianu, a ținut portofoliul Instrucției publice. Membru în Comitetul Teatral; Președinte al Ligei Culturale; senator de Covurlui; a înființat o frumoasă bibliotecă la Galați. etc. etc.

Ca scriitor d. V. A. Urecihă e un Voltaire românesc: a scris enorm de mult.

Iată, în treacăt, principalele sale publicații: *Grinda de aur* (1851) *Șelrarul Gurlescovic* (1854) *Mozaic* (1855) *Coliba Măriucăi* (1858) *Schițe din literatura română* (1859) *Balul mortului* (1865) *Femea română* (1865) *Despre clasicism, realism și idealism* (1866) *Cronicele noastre* (1866) *Opere complete* (1878) *Discursuri academice* (1878) *Conferințe și discursuri* (1879) *Cartă etnografică a Românilor* (1882) *Miron Costin* (1886) *Documente relative la anii 1800—1831* (1889) *Despre Bresle* (1888) *Legende* (1891) *Istoria Românilor* etc. etc.

Conferințiar plăcut și plin de sare; om vesel și inimos; profesor ascultat cu drag de numeroasele serii care s'au succedat și din care au eșit savanți ca d. Gr. Tocilescu etc.

Retragerea bătrânului dascăl e o pierdere pentru tinerimea Universitară și e alt-fel explicabilă manifestarea ce studenți i-o arată.

Zilot românul.

VREȚI SĂ AVEȚI COPII?—BETI APĂ

Miss Mary Wood, din Anglia, a scris o carte în care enumără toate avantajile apei, care stinge setea mult mai bine de cât ori-ce alt lichid, reîmprospătează corpul, spală viscerale, lungeste viața și ajută, — lucru care pare cu neputință — a face copii.

Această ultimă afirmarea a domnișoarei, — straniu că o domnișoară se interesează de procreațiune! — a bazat-o pe observațiunea că acei cari nu beau vin, au un mai mare număr de copii.

Și, spre a cita un exemplu, d-ra Wood vorbește de conlocuitorii săi. La catul întâiu e un bancher, care bea vin francez și german. Eî bine, aceasta nu are de cât un copil, care e rachitic.

La catul al doilea e un împiegat, care bea puțin vin și în schimb multe ape minerale: el are patru copii, trei băieți și o fată. La catul al treilea locuște o scriitoare și se pricepe de ce nu are copii.

La al patrulea e o familie care se luptă cu nevoia. Tatăl nu bea alt-ceva de cât apă și totuși el are o duzină de copii. La catul al cincilea sunt niște lucrători cărora le place vinul. Unii din ei n'au de loc copii și alții au câte unul, doi. Două lucrători cari nu beau de cât apă au însă casa populată de copii.

D-ra Wood închee cartea sa cu aceste cuvinte, care par a avea aerul unei profetii:

„*Va veni un timp în care toți vor uri vinul și cele-lalte băuturi alcoolice, căci nu e om de inimă care să nu vadă cu durere apropierea momentului în care procreațiunea e scrios amenințată*“.

Fără îndoială că această plângere conține mult adevăr în ea!

MOARTEA LUI GHORGHE MĂRZESCU

Vineri 13 Aprilie, după o grea suferință de vre-o câteva săptămâni, s'a stins din viață la Iași d. Gh. Mârzescu, fostul ministru al Instrucției publice.

George Mârzescu s'a născut în Iași, la 1834, și e fiul preotului D. Mârzescu, protopop la biserica Banu. Inceputurile de noțiunii le-a căpătat în țară, de unde a plecat la Paris, unde s'a înscris la facultatea juridică. Imediat ce s'a întors a fost numit profesor de drept civil la facultatea juridică de la Universitatea din Iași. De aici a fost transferat, la 1896, la cea din București. Ca profesor, era unul din cei mai buni și mai ascultați.

Ca om politic, defunctul a jucat un rol cu mult mai însemnat încă. El a debutat sub

egida marelui Mihail Kogălniceanu și a luat parte la toate mișcările politice din Moldova.

A fost de două ori ministru de instrucție și culte, de la 1869-70 și la 1897. Curios e că, în amândouă stagiile ministerul lui a durat 4 luni.

De la el a rămas: „Explicațiunea introducerii condicelui civil.(1865) „Efectul testamentelor și donațiuni între vii“ „Toxinul popoarelor“, „Pledoria pentru arhereul Calistrat Orleanu“ și diferite alte scrieri și discursuri politice.

A colaborat și a condus diferitele ziare și a fost ales aproape permanent senator al colegiului II Iași, până în vremea din urmă.

Moartea lui Gh. Mărzescu însemnă o mare pierdere pentru Moldova.

BUCURIA VIETEII

— După Richard Jefferies —

Marea plăcere a vieții, de și nu adese ori necunoscută conștiințios, este de a observa pământul, părțile moarte cum se prefac prin revoluție în viață; a vedea sămânța despiciând învelișul și cum devine treptat floare, sau din oușor cum iau naștere ființe cu aripioșore, care în curând străbat înmensitatea.

Aceasta este miraculoasa transformare a masei de materie rece în lucruri viețuitoare, în care locuiește bucuria și speranța vieții.

Fie care firicele de iarbă, fie-care foaie, fie-care floriceică și petală este o inscripție, care vorbește de speranță.

Reflectează asupra ierbei și stejarurilor, rândunelelor și drăgălașului albastru flutur — ei sunt, toți la o laltă, un semn care arată ochilor noștri pământul prefăcut în viață. Ast-fel, speranța mea deveni atât de mare cât orizontul, repetată de fie ce foaie, cântată de fie-ce pasăre, reflectată în strălucirea fie-cărei flori.

Cu toate astea mai sunt atâtea lucruri să mai vină, atâtea demne de a fi culese să ne bucare.

Nu pentru tine sau pentru mine, fie-care încrețitură de pe fața mea arată pesimism; dar în ciuda feței mele — care arată experiența — rămân totuși optimist.

Timpul, cu o mână nesigură, trage subțiri linii strâmbe, adâncind gropițele și punând adevărată expresie în umbră.

Durerile și necazurile trec peste noi ca talasurile mării, cari isbindu-se de maluri se risipesc; de aceea să nu ne uităm la noi ci înainte-ne, culegând exmplu de la frunze și din lemnele câmpilor.

Dacă acestea n'ar fi de cât pentru rasa omenească, care la urma urmei ar întrebuința acest secret magic pentru fericirea ei, totuși pământul conține destule secrete de a da mortalitatea veșuitoarelor din fabule.

În inima mea este stabilită și nestrămutată credința, că la sfârșit: lumina soarelui, viața, florile și albastrul cerului, devin, cum s'ar zice, implicit în existența omului. El va lua din toată frumuseța lor și se va bucura de gloria lor, căci o floare este cu mult mai apreciată de cât coada și petalele.

Când privesc în oglinda vieții, văd că acela este în adevăr de desprețuit, care nu poate privi înainte la viața ideală a omului; ne făcând aceasta, este a tăgădui dreptul nașterii Spiritului.

Locot. I. Achimescu

C I U M A

Ultimele telegrame ne aduc o știre spaimântătoare: flagelul cel mai neîndupleat, *Ciuma*, este în Constantinopole.

Poate—și să dea Dumnezeu așa să fie!— cu măsurile energice și igienice ce se vor lua, boala să fie înăbușită; se poate însă ca ea să prospere, considerând înapoiata stare de salubritate în care se găsește Capitala Turciei, precum și îndărătnicia și fanatismul aceluiași popor.

Vom da, cu această tristă ocazie, după Marea Enciclopedie Franceză, un extract din articolul asupra *Ciumei*, datorit D-lui Doctor *Martha* (Grande Encyclopédie tom. 26 p. 512) asociindu-l cu paragrafe dintr'un excelent articol al D-lui dr. Poirrier din „Revue Larousse“ an. VII 1897.

Istoricul Ciumei.

Cei vechi numeau *Ciumă* (Pestă) toate boalele, epidemia cu o mai mortalitate însemnată. D'abea la 100 după Cristos, *Rufus* s'a ocupat în special cu descrierea acestei maladii. În secolul VI se ivi în Europa *Ciuma lui Justinian*, care plecă din Pelusia, trecu prin Alexandria, Palestina, Syria, Turcia, Italia și se stinse în Germania. În multe părți pe unde ea bântuise populația fu așa de prăpădită în cât locurile rămaseră niște deșerturi.

Între secolele VII și IX se ivi *Ciuma neagră* care veni din China. Se zice că această epidemie a secerat 13,000,000 de oameni. Bagdatul a pierdut 500,000 de indivizi în 3 luni, Cairo 10,000 într'o singură zi!

Între 1346 și 1353 Europa fu decimată de *Ciumă*.

S'ar părea de necrezut când se va spune că acest desastru a secerat peste 24,000,000 de Europei, adică a patra parte a populației sale.

Negreșit, aceste flagele au atras atenția oamenilor de științe de pe vremuri și s'a început o campanie pentru curățenia orașelor, cari se găsea, pe acele vremuri, într'o stare igienică deplorabilă.

Și măsurile luate au dat rezultat fericite; de atunci Europa a dat mai puține jertfe *Ciumei*.

În 1655 o Ciună neagră, teribilă, seceră în Londra 70,000 locuitori, iar în Milan peste 10,000

Înre 1810 și 1832 Ciuna, care era în stare endemo-epidemică în Asia interioară, trece iarăși în Europa și seceră numeroase victime în Peninsula Balcanică, România și Dalmația.

Maî apărură epidemii în 1863 în Persia, în 1878 în Rusia și China, iar anii din urmă în India, unde ea formează astă-zî o stare endemică.

În cei d'ântăii ani această Epidemie fu considerată ca o lovitură dumnezească, ca o răsunare a cerului contra oamenilor.

Începând însă din secolul al XVI-lea friceî superstițioase, urmă raționamentul și lumina, care făcură să se vază că omul singur este cauza acestui flagel nemilos.

Tot atunci se născu în favoarea ideei că această boală se transmite la om, convingerea populară cum că ar exista niște *semănători* cari amestecă în țărâna, pe care o spulberă în aer, praf provenind din buboanele ciunmașilor, sau cari ung zidurile cu unsori pestifere. Magistrații și câți-va doctori ai timpului împărtășău aceste păreri, și în 1581 Parisienii aveau dreptul a ucide, fără nici o judecată, pe indivizii cari *semănău germenii Ciunei!*

Ce e Ciuna?

O boală care nu erta până mai erî, un inamic încă puternic astă-zî.

Proastele condiții sociale, insalubritatea orașelor, excesele de ori-ce natură, răul traiu; iată cauzele primordiale ale *Ciunei*, sau mai bine zis cele care prepară terenul.

D'abea în 1894 celebrul doctor francez Yersin a descoperit și descris microbul *Ciunei*; căci, ca ori-ce boală molipsitoare, ca holera, vărsatul, tifosul etc. Ciuna are microbul ei.

Boala o dată căpătată durează câte 3-7 zile. Ea e precedată, în genere, de o indispoziție generală, dar mai ades violentă; debutul ei se manifestă print'o durere de ceafă. Fața devine palidă și abătută pupilelele dilatate, ochii congestionați, vorbirea greoaie, somnolență, și adesea ori individul cade în delir. Temperatura se ridică la 40-42 grade, pulsul e slab, respirația accelerată, bolnavul tușește și are adesea ori fenomene de pneumonie cu scuipturi sanguine.

În casurile cele mai ușoare boala se termină brusc în 2-3 zile; o asudăla puternică arată începerea convalescenței. Dar de cele mai multe ori boala își continuă evoluția ei periculoasă. Spre a treia zi apar primele localizațiuneî, *buboni*, cari se succed, în cele mai multe ori, cu dureri esențiale. Căldurile scad, sudorî abundente apar, pulsul devine și mai rar.

Acești *buboni* sunt niște tumori tari, de formă și mărime variabilă, până în mărimea unui ou de găină. Buboni se termină sau

prin moartea individului său prin supurație când individul scapă. După *buboni* încep *cărbuni*, *tumori tari*, *cangrenoase*. Se ivește o mică rană roșcată, care se mărește, se acoperă de vezicule, centrul ei începe a supura. Această este *ciuna clasică*.

Agravarea fenomenelor generale și accidentelor nervoase; uneori dispariția bruscă a bubonilor, apariția cărbunelui, emoragiile nasale, anunță moartea, care vine spre a 5 zi a boalei.

Un mort de ciună

În forma ei ușoară, fenomenele sunt așa de puțin accentuate în cât nici nu'și dă sama bolnavul că e atins de ciună.

După simptomul care predomină se dă numirea și *ciunei*; ast-fel e forma: *gastro intestinală* cu vărsături și diaree; *respiratoare* sau *pulmonară* care e cea mai periculoasă. De această formă au fost atinse victimele laboratorului din Viena, la 1899, unde se studia baccilul *ciunei*.

Mortalitatea este astă-zî între 50-60%. Gravitatea variază după epidemie.

Când o epidemie de Ciună s'a declarat, e ușor a se găsi *diagnosticul* bolnavului. Când însă nu se știe decă un bolnav e ciumat sau nu, medicul are ca busolă sigură: alterația ganglionilor limfatici.

Cadavrul se descompune repede, împrăștiind un miros nesuferit.

Microbul Ciunei.

Am spus că până în 1894 nu se știa că această boală e datorită unor microbi.

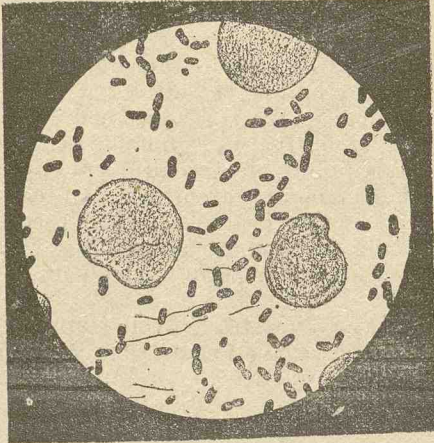
D-rul Yersin, medic în laboratorul Pasteur în Paris, cercetând Ciuna a dat peste microbul care 'i dă naștere. Trimis special la Hong-Kong el găsi, în același timp cu doctorul Japonez Kitasato, baccilul specific al *Ciunei*.

Această descoperire fu anunțată Academi-ei de științe din Paris, la 28 Iulie 1894.

Baccilul *Ciunei* este scurt și ușor colorabil cu culorî de anilină! Cele 2 extremități iau multă culoare iar mijlocul un.

Acest baccil este cultivabil prin toate mijloacele cunoscute; el mișună în bubonul pestifer și vasele limfatice.

Yersin a inoculat bucăți din buboane la șoareci și cobai. Aceștii au suferit tot d'auna de ciumă. Tot acest savant a constatat că, în laboratoarele unde se făcea autopsia cadavrelor de ciumați, muștele mureau în mare

● cultură de bacilii

(Din *Revue Larousse* pag 256 an. 1897)

număr. „Am luat, zise el, una din aceste muște, și după ce i-am rupt aripele, picioarele și capul, am fiert-o în bulion, iar rezultatul l'am inoculat unui cobai. Animalul a murit în 48 de ore cu toate simptomele ciumaților.”

Cum luăm Ciuma?

Această teribilă boală există pururea, în stare latentă, în orî care localitate din Africa și Asia.

Transmisiunea boalei se face direct prin contactul cu bolnavul, și indirect atingând obiectele lui în care mai trăesc microbii ciumei.

Dovada e dată de o experiență făcută de către D-rul Proust:

„La 15 Aprilie 1890, pe la amiază, zice, el Ibrahim Cassan și Ben-Ali, condamnați la moarte și scoși din citadela din Cairo, se culcă în niște pături în care zăcuseră mai înainte niște ciumați. La 19, Ibrahim era atins de Ciumă bubonică și cu manifestați de cărbune—el muri la 23. Ben-Ali, de o constituție mai tare, se bolnăvi și el de această boală, dar scăpă a treia zi.”

Molipsirea nu se face prin aer, chiar la o distanță mai mică. Dr. Zuber afirmă că boala nu sare dintr'o casă în alta și că ea nu rupe cordoanele sanitare.

„În timpul marelui epidemii de Ciumă din Moscova, zice Proust, Casa Imperială a Orfanilor, închise porțile pentru orice vizitator, și ast-fel a fost ferită de boală.”

Dacă Ciuma trece din loc în loc, înaintând cu o repeziciune enormă, explicația e dată că ea e dusă de către oameni însăși, de bolnav la sănătos, și așa mai departe.

De asemenea animalele contribuie mult la propagarea acestei teribile boale. Mai cu seamă șoarecii, cari se bolnăvesc foarte repede, sunt conducătorii epidemiei. De asemenea muștele

și puricii, sunt niște agenți activi de propagarea răului.

Serul antipestos

Celebrul d-r Yersin nu s'a mulțumit a găsi numai baccilul ciumei: el a cugetat a face us de metoda întrebuințată de către d-rul Roux, numită *opotherapie*, pentru a prepara un serum preventiv și curativ La Paris, în 1897, a început el a face experiențe pe un cal pentru a afla prețiosul preparat.

Trei săptămâni dupe cea din urmă inoculare, a putut estrage serul antipestos. O zecime dintr'un centimetru cub de acest serum, injectat sub pielea unui șoarece, ajunge a'l face imun—refractor—față de orî ce atingere a boalei. Este tocmai ca și vaccinarea obi-cinuită contra vărsatului.

Injectat în dosă de 1—2 centimetri cubi la șoarecii inoculați cu 12 ore mai înainte cu baccilul ciumei, acest serum îi scapă de moarte.

În urma acestor rezultate fericite d-rul Yersin merse a se așeza la Nha-Trang, în Anam, unde băntuia Ciuma. Având 80 de flacoane de serum trimis de institutul Pasteur el merse în Hong-Kong spre a scăpa pe cei bolnavi. Chinejii însă nu se lăsă a fi tratați. Misiunea catolică din localitate îi dete cel d'întântăi bolnav ciumat, un băiat chinez de 18 de ani, considerat ca mort. Tratată, el fu scăpat. Se mai căutară încă 25 de persoane din care scăpară 23.

Se poate deci conchide că eficacitatea acestui serum numai e dubioasă, și că s'a găsit o armă puternică contra acestui inamic, cel mai puternic, numit *Ciumă*!

Măsurile de luat

Altă dată, acum 4—5 ani, se putea zice că nu există o terapeutică a ciumei. Se căuta numai a se combate maladiile locale: a se da cafea, alcool, tonici ale inimii, băi reci etc. se tăia, se pansa și se desinfecta bubonul. Astăzi medicina posedă, dupe cum am văzut mai sus, *serulanti pestic* al lui Yersin, grație căruia se vindecă 60% din cei bolnavi.

Într'o boală așa de teribilă ca ciuma, *profilaxia* merită a fi studiată cu toată serio-sitatea, căci ei se va datora în mare parte înlăturarea flagelului.

Fără îndoială că ciuma care este astăzi la Constantinopol nu se va mai putea răspîndi în Europa, ca acum câte va secole său chiar decenii, grație măsurilor profilactice, igieniei care domnește în orașele și satele Europe-nești, coloanelor sanitare și supravegherei ce consiliile sanitare ale tuturor țărilor ia în asemenea casuri. Toate țările astăzi sunt de acord a lua măsurii de rigoare pentru împedizarea boalei.

Și pe ce arme serioase oare putem noi să ne bazăm azi? Experiența ne-a învățat că

Ciuma este molipsitoare; tot experiența ne-a arătat agenții de propagare ai boalei; că acești agenți n'au putere la mari distanțe și că izolarea completă de locurile și persoanele atinse de ciumă e cel mai bun mijloc de a rămâne neatins de teribila boală.

Declarându-se ciuma într-o localitate, trebuie a ne ratrage, a fi cât mai izolați în cele câte-va săptămâni cât durează flagelul. Sau, la cel mai mic simptom de indispoziție, a chema doctorul care să ne facă injecții cu serul antipestic.

Cum însă serviciul sanitar și guvernul a luat toate măsurile de rigoare și cum epidemia nu e încă bine declarată în Stambul, să sperăm, cu ajutorul lui Dumnezeu, că n'o să fim vizitați de un așa îngrozitor și nepoftit mosafir.

D-rul Man.

PENTRU PROSPERAREA AGRICULTUREI

Harnicul și bunul român d. Spiru Haret, Ministrul instrucțiunii publice, călăuzit de marele adevăr că singura sursă de bogăție a României stă în prosperarea agriculturii, a dat zilele din urmă o foarte interesantă circulară învățătorilor rurali, prin care le atrage atențiunea asupra faptului, cu desăvârșire neglijat astăzi, că copiii trebuiesc învățați de către învățători și arta de a'și munci, când vor trece la coar-nele plugului, cu mai multă dibăcie țarinele.

Fiind-că această circulară e de o mare importanță pentru ori-ce român, erdem necesar a o publica și noi, ca pe un document prețios pentru toți cei cari, în vâlșamagul altor ocupații, au uitat că moșii și strămoșii noștri cu plugul au trăit și că din el au scos bogăția acestei țări.

Iată circulara în întregime:

Domnule Invețator,

Cu toți cunoaștem importanța și necesitatea dezvoltării practice agricole în școalele noastre rurale și mai puțin și d-v. trebuie să fiți convinși de aceasta. Legiuitorul, când a pus în legea învățământului primar art. 24, a avut în vedere foloasele cele mari ce s'ar aduce țării noastre atunci când absolvenții școalelor rurale, pe lângă alte cunoștințe, ar avea și cunoștințe îndestulătoare pentru agricultura practică.

Nu e de ajuns ca copilul să știe numai a scrie, citi și socoti, a avea cunoștințe de istorie și geografie, căci atita nu-i îndestulător; lui îi sînt necesare și cunoștințele practice. Așa, el trebuie să știe ceva din lucru manual, împletirea unei rogojini, coș, pălării, etc, să știe să cînte la biserică sau în cor, să poată aranja o mică grădină cu verdeturi, legume și pomi fructiferi, și numai atunci putem spune că absolvenții școlii rurale sînt inzestrați cu cunoștințele complete, pe cari i le poate da școala.

Motivul care ne determină de astăzi a ne adresa d-voastră este de a vă atrage în mod

serios luarea aminte asupra acestui articol din lege și a vă face atenți ca învățătorul trebuie să serve de exemplu săteanului în toate, și prin urmare și în ce privește agricultura.

De la d-voastră depinde ca să faceți pe elevii să simtă gust pentru agricultură și să considere această ocupație, ca cea mai frumoasă și mai folositoare.

Orele ce le aveți libere să le întrebuințați cu dănsii la altoiul pomilor, la cultivarea diferitelor zarzavaturi ca: ceapă, varză, usturoi, lăptucile, etc; la cultivarea legumelor ca: fasolea, mazărea, bobul, etc; la cultura pomilor roditori și de ornament; la cultura plantelor de nutreț, etc., să faceți ast-fel ca grădina școlii să fie nu numai cea mai frumoasă din sat, ci să serve pentru săteni ca un model demn de imitat.

Cunoștințele ce d-voastră le aveți asupra agriculturii sau pe care veți căuta să le căpătați prin citire și prin practică pe terenul școlii, le veți comunica pe cât posibil și satenilor.

Veți ține cu dănsii conferințe practice Duminicile și sărbătorile, în cari le veți arăta foloasele unei culturi sistematice a pământului precum și nenumăratele avantagii ce pot avea atunci când curtea și grădina lor vor fi cultivate cu îngrijire și vor planta în ele legumele și verdeturile trebuincioase.

În locul măcăcinilor, gunoaelor și murdăriilor de tot felul cari stau grămădite în curțile și grădinele sătenilor și care servă de mai multe ori ca un focar de infecțiune, cred că ar fi frumos să vedem grădini cu flori, verdeturi, pomi fructiferi și atunci cu atât mai mare ar fi mulțumirea d-voastră sufletească, cu cât ați ști că totul se datorează ostenețelor ce ați depus și sfaturilor ce ați dat.

E rușinos ca grădinele sătenilor să stea părăsite, iar ei să scoată ultimul ban ca să cumpere ceapă, varză, usturoi și alte verdeturi și legume necesare pentru îndestularea casei lor.

E de plăns când trecem astăzi prin satele noastre și observăm că multe din curți și grădini sunt neîmprejmuite, pustii, fără verdeață și fără să aibă chiar un arbore fructifer.

Veți mai arăta sătenilor și metodele cele mai proprii de cultură și veți căuta să desrădăcinați sistemele învechite și cari acum nu numai că nu sînt de nici un folos, ci chiar în dauna agriculturii. Procedând ast-fel veți contribui la ridicarea agriculturii și la îndrumarea ei pe o cale mai bună și mai folositoare.

Nu ne îndoim că poate mulți dintre săteni nu vor asculta de sfaturile ce le veți da și nu se vor folosi de exemplele ce vor vedea la d-voastră, însă un lucru rămâne cert, că elevii pe cari îi veți crește sub supravegherea d-voastră, toți vor căuta să execute ceea ce au învățat și vor pune în practică cunoștințele dobândite, fie la câmp fie în grădina școlii.

Pe elevii îi veți îndemna de timpuriu să cultive legume și verdeturi în grădina părinților lor, iar absolvenților le veți da din grădina școlii câte un mic număr din pomii fructiferi altoiți de ei, sau din cei nealtoiți.

Veți controla de aproape pe absolvenții școlii în lucrările lor de grădinărie, veți stimula zelul lor și veți căuta să le complecțați cunoștințele ce le-ați dat în școală.

Aceasta așteptăm noi de la d-voastră și nu ne îndoim un singur moment că veți executa legea de bună voce și nu siliți, căci în caz de neglijență sau rea voință nu ne vom opri a vă pedepsi cu toată asprimea.

Ministru, Spiru Haret.

Administrator al Casei școalelor, M. Popescu.

ASUPRA PRIETENIEI

Se aude adesea zicându-se cu o profundă amărăciune, că nu se mai găsesc prieteni.

De ce am devenit neîncredători?

Să nu mai credem în acele timpuri, cu atâtea secole în urmă, când s'a ridicat altar prieteniei?

Philoclès ne spune în scrierile sale că, în una din insulele mării Egée, în mijlocul pleopilor antică, a fost consacrat un Altar prieteniei, unde și noapte ardea o candelă, ca să fie plăcut zeii.

Iar când Pythagora a zis că prietenul meu este „un altul eu însumi“. Când sunt cu prietenul meu nu sunt singur, dar nu suntem doi.

Timpurile depărtate poate ne și râd astăzi; când toate merg progresând, se uită partea principală, sufletul!

Și de aceia auzim că, numai sunt prieteni; cum a zis Aristote deceptionat: Când ești fericit, când poți să te distrezi, când ai o situație, te vezi înconjurat și serbătorit.

Dar când totul dispăre, când împrejurările și nenorocirile închid locuința noastră plăcerilor, îți vezi fugind, pe toți aceia cari credeai că numai dragostea de noi îți făcea să ne înconjoare, iar nu profitul care îl trăgea din poziția noastră!

Nimic nu e mai crud de cât această părăsire care răcește sufletul, probând că omul este iubit pentru poziție, avere, iar nici de cum pentru el însuși. Cât ne-ar consola de mult în timpuri grele, când totul dispăre de lângă noi, avere, situație, să vedem că prietenii ne mai rămân și nu ne părăsesc. Ce satisfacție poate fi mai mare ca aceasta!

Dar mulți au făcut experiența acestui lucru, când totul a dispărut de lângă noi, a dispărut și prietenii, acei care alte dăți ne împresurau când eram fericiți. Sufletele mari se cunosc, că ora lor este ora nenorocirilor nu orelor care îți făceau să petreacă. Atmosfera nenorocirilor este grea și penibilă a o respira, dar când ne gândim că tot în aceste locuri veselie și plăcerile se apropie, acum să nu uităm să ștergem lacrimile.

Știm bine cât de multă trebuință au nenorociții ca să fie înconjurați cu cât de multsimț, mai mult ca alții când sunt abandonați.

Și mai cu seamă, nouă femeilor, ne aparține acest frumos rol, de a fi credincioase în nenorociri. Vanitatea și nestatornicia sunt lucruri nedemne de noi. Să fim dar credincioase prietinelor noastre. Se căutăm se avem prietini căci prietenia are și ea deliciile ei; nu vorbim

de acele legături care sunt fructul hasardului și al zilei; sunt legături care se contractează și care sunt avantajoase de a le cultiva.

În cărțile sfinte și în judecata filosofilor vedem dragostea ce trebuie să avem către oameni, și cu toate relele care le vedem adesea în lume, tot să iubim căci iubirea atrage iubire.

Să ne iubim prietenii însă să știm să-i alegem, și ca să-i alegem de multe ori deciziunea inimii e mai promptă și mai clară ca a spiritului, și ca să perpetuăm durata trebuie încredere; să lipsească acea mare ardoare, care îmbătrânește născând, dar să fie o căldură continuă și sentimente nesfârșite. Când vin timpurile grele, când vin adevăratele probe, atunci ne simțim a trăi într-un alt eu însumi, când cu adevărat constatam că prietenii ne sunt sinceri. Durerile împărțite cu un suflet sincer pare că sunt mai ușor de suportat și fericirea ne stă mai mare, și cel dintâi strigăt al inimii este că la fie-care impresiune să fie împărțit, atunci impresia devine mai vie, mai profundă. Emoțiunile care agită sufletele noastre au o mare nevoie să fie respândite sau împărțite. Un filosof, Archijitas, a zis: dacă am fi ridicați în repuniile cerești dacă am putea profita de toate măririle și admira frumusețea spectacolilor, dar după admirație vor succeda regrete amare că suntem singuri și astfel că se impune să avem prieteni. Prietenie, deliciul, vieții noi nu îți vom ridica temple dar te vom scrie cu litere de aur, căci tu te-ai coborât din ceruri pentru a consola sufletele noastre și ne faci a fi mai fericiți în acest traiu. Prin tine nenorociții uită durerile și fericiții îndoesc bucuriile. Prietenie, sentiment divin, respândește-te pe întreg universul și vei reuși; națiunile, oamenii nu se vor mai teme unii de alții și jocul resboaelor nu va mai cosi oameni în floarea vieții, vor întinde mâna și vor recunoaște că toți sunt frați. Iar când poporul dintr-o țară s'ar uni printr-o sfântă prietenie, îl vom vedea înflorind și progresând. Și atunci, atunci poeții vor cânta și omenirea va divinisa numele tău

Prietenie.

Ploiești.

Violetta

NOUĂ BIOGRAFIE A LUI EMINESCU

Se știe că asupra marelui nostru poet Eminescu s'a scris mai multe biografii, toate variind. Zilele din urmă, apărând o nouă ediție a poeziilor regretatului poet, d. căpitan Eminescu, fratele acestuia, a publicat următoarea biografie, prin care corijează unele erori capitale:

Mihail Eminescu a fost al cincilea fiu al Căminarului Gheorghe Eminovici, proprietarul moșiei Ipotești, din județul Botoșani, moșie situată la vr'o 8 kilometri depărtare de orașul cu același nume. El era fecior de plugar din satul Călinești,

de lângă Ițcani, născut la anul, 1821 a învățat școala primară la un anume das-căluț Ionită în Suceava. Când Mihail Sturza, Domnul Moldovei, l-a înălțat la boeria de Căminar dînsul avea deja pe aceea de Sulger; iată decretul relativ:

Cu mila lui D-zeu, Noi Mihail Grigorie Sturza Voevod, Domn Țării Moldovei, D-lui Sulgerului Gheorghe Eminovici:

«Luind în băgare de samă slujbele ce au săvârșit patriei în deosebite vremi dar mai ales sub vremelniceasca cărmuire, noi găsim cu cale a-i face cuvenita răsplătire și iată prin acest al nostru Domnesc Decret îi hărăzim rangul de Căminar dându-i dreptate a se iscăli și a fi cunoscut obștiei cu rangul de Căminar.

1841 Maiu, 12

„(ss) Mihail Gr. Sturza V. V.

Deci tatăl poetului era român, originar din satul Călinești, proprietar rural și boer moldovean.

Trecând la mama lui Mihail Eminescu, ea era cea de-a patra fiică a Stolnicului Vasile Iurașcu din satul Joldești, o familie boerească iarăș străveche în Moldova, căci într'un decret de la Ștefan Tomșa Voevod Domnul Moldovei, publicat de D. Tocilescu în anul al II-lea al cursului său de arheologie, se vede numele de Iurașcu figurând printre consilierii Domniei ca părăcălab al cetății Hotinului.

Aceștia au fost dar părinții poetului, și aceasta e origina sa, iar nu versiunile și calomniile ce le colportează nu știm în ce scop o seamă de oameni.

În fine asupra locului și datei nașterii sale, e o cestiune care rămâne de discutat, și iată pentru ce:

Tatăl său, pe lângă moșia Ipotești avea și casele sale proprii în orașul Botoșani, și de și locuința principală îi era la țară, venea însă des și pe la oraș și ședea cu familia săptămâni întregi; deci e posibil să se fie născut și'n oraș după cum se vede din matricola celornăscuți a bisericeii catedrale (Domnești) zisă și Uspenic, scrisă de preotul Stamatii, cum că s'a născut la anul 1850 luna Ghenarie. Într'o Psaltire veche însă, care se păstra din străbuni în casa părinților săi și în care sunt scriși consecutiv autograf de tatăl poetului nașterile tuturor copiilor săi jos pe pagina 5-a stă scris:

«Astăzi 20 Decemveie anul 1849 la patru ceasuri și cinci-spre-zece minute evropienești s'a născut fiul nostru Mihail».

Deci care din cele două date este adevărată nu o putem afirma cu certitudine, dar bănuim că mai probabilă este cea scrisă de tatăl poetului, mai întâiu că el indică și ora și minutul în care s'a născut, și apoi pentru că era un om dotat de la natură cu o așa memorie în cât

cunoștea mai pe toți contemporanii săi boieri și boierași din toată Moldova.

În fine, asupra studiilor făcute de Mihail Eminescu și asupra zbuciumatei sale vieți luptând pentru principii, ele sunt cele următoare:

Școala primară și două clase de gimnaziu le-a făcut în Cernăuți, unde cunoscutul profesor și filo-român Aron Pumnul i-a schimbat numele din Eminovici în Eminescu. Clasa III-a a urmat-o în gimnaziul din Botoșani și era cel mai tare elev în limba latină; de aci a trecut la Blaj în Transilvania, de unde într'o bună zi a dispărut fără știrea părinților luându-se după trupa teatrală a reposatului Caragiali, care venise p'acolo să dea câte-va reprezentații.

De la Caragiali a trecut la răposatul Mihail Pascali, și când aștă în anul 1869 a venit cu trupa prin Botoșani, trupă în care era și Eminescu, a fost prins de tatăl său, dus la Ipotești cu forța, tratat acolo aspru, și după plecarea lui Pascali spre Iași, impus să-și aleagă specialitatea ce voiește s'o învețe.

La aceste el și-a exprimat dorința de a urma cursul de filosofie, lucru ce îl-a admis tatăl său și l'a și trimis la facultatea din Viena pentru acest scop.

În timpul șederei sale la Viena apare pentru prima dată puterea geniului său, de-a-colo a trimis și publicat în *Convorbirele Literare* poesiele *Venere și Madona*, *Epygonii* și *Mortua est*, putere genială apreciată de îndată de către eruditul nostru academician D. Titu Maiorescu

De la Viena a trecut la Berlin și câteva și la Jena, urmând tot cursul de filosofie, iar pe la anul 1873 s'a întors în țară și s'a stabilit în Iași pe lângă societatea literară *Junimea*, al căreia membru era, și unde a fost pe rând profesor, bibliotecar și mai pe urmă revizor școlar pe două județe.

Din Iași a trecut în București, unde Conservatorii i-au încredințat direcțiunea ziarului „Timpul” pe care o decenie l-a ilustrat cu pana lui. Acolo se găsea în anul 1883 când a fost isbit de boala care l'a dus mai pe urmă la mormânt, cu toate îngrijirile ce-i s'au dat mai întâiu în casa de sănătate a D-lui Dr. Suțu, și apoi la cea din Döbling de lângă Viena, căci nu s'a mai putut însănătoși pe deplin.

De alt-fel sfârșitul său a fost ca și al tuturor oamenilor de genul său, atât de la noi cât și din alte țări,—cine nu știe sfârșitul lui Nicoleanu, Depărățeanu, Alexandru Bolintineanu, Schiller, Nicolaus Lenau etc., etc.

Capitan Eminescu.

OAMENI NECINSTIȚI

Cum am putea, dacă nu astfel, numi pe acei oameni cari, fără să-i tragă nimeni de mână, au primit gazeta noastră, și dupe ce ne-au tot amânat luni cu plata, dupe ce i-am îngăduit ani, acum — unii după un an, alții chiar dupe doi — refuză abonamentul, plata unei munci cinstite, unei mărți care ne-a costat bani.

Incepem în această rubrică, cu toată durerea de altfel că suntem nevoiți a o face, a publica numele și adresa acestor necinstiți, cărora le-am scris 10 — 15 scrisori și îi tot nu vor a ne trimete dreptul nostru.

Îi vom publica în permanență până ce vor trimete datoria, ca să-i cunoască conțetățenii lor, spre a se feri de ei în relațiunile zilnice.

Incepem a da numele acestor incorecți:

Nicolae Popescu, Galați, pe 2 ani.

N. Z. Rădulescu, Craiova, pe 2 ani.

Panait Constantinescu, Moșia Buda, Prahova, pe 2 ani.

Elie Epure, profesor, Bârlad, pe 2 ani.

D-r M. Tocitu, fost la Roșiorii de Vede, pe 2 ani.

C. Fotea, notar, Lunca, Bacău, pe 2 ani.

I. Z. Ripeanu, Valea Raței, R-Sărat pe 1 an.

In numerile viitoare vom urma a adăoga la această faimoasă listă.

Administrația.

JOCURİ DISTRACTIVE

Din silabele de mai jos să se formeze începutul unei cunoscute poezii a lui Alécsandri.

La-re-gin-ti-tă-na-la-e-o-gi-Lu-nă-cind-se-cu-prin-lari-tim-pii-n-frun-Ea-te-tă-pór-nă-vi-stea-di-o-In-a-tr'lu-lu-le-gin-mei-te-te-ma-măi-rî.

Deslegările să se trimită pe cărți poștale ilustrate, scriindu-se numai titlul poeziei.

Se acordă 10 premii.

Deslegătorii jocului din No. 8.

Problema aritmetică a fost astfel deslegată: Negustorul a plecat de acasă cu 1000 lei.

Au trimes deslegări esacte:

D-nele și D-rele Dora și Ucin din Ploești; Wenus, Loco; Julieta și Dobrica Flammer, Loco; Friederica Trépler, Loco; Elisa Popovici, Iași; Constanța și Victoria Vianu, Giurgiu; Athena Vassiliu, institutoare Corabia; Lucia Hagi Ilie, Loco; Miosottis care n'a uitat pe E.; Caliopei Potlogeanu, Găești; E. B. care

n'a uitat pe Miosottis; Sophie Horovitz, Loco; Marie Topoloveanu, Topolog; Ermina Gavrilu, Bacău; Georgetta și Nineta Homoriceanu, Iași; Teodora Popescu, învățătoare; O fată tinăra pe patul morței, Loco; Eugenia Vișinescu, Craiova, Chiriachița Dobrescu, Galați.

D-nii I. Tănăsescu, învăț. Vădăstrița; N. Konstantinide, Amara; C. Mihăescu, Manoleasa; Ivanovici M., Mierlă I., Cucu și Nohit I. elevi ai școalei din Epurenii; Al. I. Stănculescu T.-Severin; Al. N. Alimănișteanu, Alimănești; I. Mihut, învăț. Băltanele; H. L. Enselberg, Brăila; V. N. Gheorghiu, Galați; P. S. Panaitescu, Galați; C. Balan, Răcăciuni; Al. Goldemberg, Iași; N. Mavrodin, Brăila; V. Telet, Brăila; C. Cameniță, T.-Severin; Deladambu, Ploești; Theodorin Popovici, învăț. Epurenii; Costică Corcodel, Galați; Sublocot Constantinescu, Calafat; I. Șendroi, T.-Jiū; Iftemie Ionescu, Vaslui; Steluș C. Gheorghiu, Mizil; Gogu V. Nicolescu, Alecsandria; Z. Zviker, Ploești; Mich. N. Drăghiceanu, Târgoviște; Jaques Rosenfeld, Ploești; M. B. adoratorul d-rei E. A., Ploești; Const. Hagi Ilie, Loco; George I. Liteanu, Galați; I. Katz, Benești; Ion P. Botez, Iași; Gh. Andrei, Iași; G. Eftușescu, învăț. Helești; C. Pamfil, învăț. Găiceanca; Mircescu Trajan, Loco; Al. Ionescu, Loco; Christache Potlogenu, Loco; M. Ionescu, Loco; Ion N. Diaconu, Galați; C. Andreescu, Loco; George din Ivesți, Bârlad; Mitică Ivanciu, Bârlad; Georgică Focșeneanu, Focșani; Prințul de Brandenburg etc., Bârlad, Dem. I. Ionescu, Galați.

Premiile au fost câștigate de: Ermina Gavrilu, Bacău și d-nii C. Andreescu, str. Lăzăreanu 13, Loco și Teodorin Popovici, Epurenii.

Rugăm pe onor, noștri abonați cari și-au schimbat domiciliul, sau a căror adresă nu e exact tipărită pe banta sub care le vine ziarul, a ne încunoștiința până la 5 Mai, spre a face rectificarea cuvenită.

MINISTERUL AGRICULTUREI, INDUSTRIEI, COMERCIULUI ȘI DOMENIILOR

Copie după decisiunea Ministerială cu No. 36078/901.—

Decisiune

Noi, Ministerul Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii, Industriei, Comerțului și Domeniilor,

Având în vedere art. 8 din legea pentru organizarea Ministerului după care direcțiunea agriculturii se compune din două servicii: agronomic și zootehnic.

Având în vedere ca prin bugetul exercițiului curent 1901-902 nu s'a prevăzut un post de șef de serviciu al zootehniciei, dar numai un birou, aceasta pentru motive de economie și

Considerând ca D-l Profesor A. I. Locusteanu, primește acest serviciu în mod onorific.

Decidem:

Art. I. D-l Profesor A. I. Locusteanu se însărcinează cu conducerea lucrărilor zootehnice de la biroul respectiv, în calitate de șef de serviciu, având dreptul a semna ca șef de serviciu corespondența cu serviciile exterioare dependente

de acest Minister, a contrasemna corespondența cu cele alte autorități, a lua dispozițiuni și a rezolva toate actele relative la cestiuni zootehnice.

Art. II.- D-l Secretar General al Ministerului este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a decisiunii de față.

În interesul controlului ce trebuie să se exercite asupra tuturor cheltuelilor Ministerului, spre a nu se depăși fondurile prevăzute prin buget. Având în vedere și decisiunea noastră No. 20042 de la 24 Februarie 1901.

Decidem :

Art. I. Cu începere de la 15 Aprilie 1901, se revoacă delegațiunea dată prin decisiunea No. 16183 de la 16 Februarie 1901, D-lor Directori ai Domeniilor, Industriei și comerțului, ai Agriculturii, D-lui Șef al Serviciul Pădurilor și D-lui Inspector General Gr. Antipa, însărcinat cu conducerea serviciului pescărilor, de a aproba cheltuelile relative la serviciile respective, și de a semna ordonanțele de plată până la sumă de maximum 500 lei, rămânând ca de la acea dată toate cheltuelile de ori-ce natură și pentru orice sumă să se supună numai la aprobarea noastră sau a Secretarului Nostru General.

Art. II. D-l Secretar General al Ministerului este însărcinat cu executarea decisiune de față. Data astăzi la 14 Aprilie 1901.

Ministru (ss) *B. M. Missir*

"PATRIA"

Societate română de Asigurare și asigurări

Capital social pe deplin vărsat Lei 1,000,000.—
Reservele „ 1,721,377.—
Garanția totală Lei 2,721,377.—

Sediul în București, 15 Str. Smârdan

Oferă publicului cele mai bune combinațiuni pentru asigurări de:

CAZ DE MOARTE DE VIAȚĂ MIXTE

pentru constituiri de **ZESTRE** copiilor cu încetarea plății premiilor în caz de moarte a părintelui pentru constituire de **PENSII** la bătrânețe cu premii micșorându-se sau cu termen de plată limitat.

Constituire de RENTE VIAGERE

ASOCIAȚIUNI DE SUPRAVIETUIRE

cu capital garantat și participare de 85% din beneficiu.

ASIGURĂRI contra ACCIDENTELOR CORPORALE

1. *Individuale*, garantând un capital plătit imediat, în caz de moarte sau de invaliditate permanentă, și o indemnizare zilnică, în caz de incapacitate de lucru.
2. *Colective*, pentru lucrători și angajați din stabilimente industriale, fabrici, ateliere, etc.
3. *Asigurări* acoperind răspunderea civilă, în caz de accidente de persoane.
4. *Asigurări viagere sau temporale*, contra accidentelor pe linii ferate, vapoare, etc.
5. *Asigurarea călătorilor* pe căile ferate, prin *Tickete*, liberate la casele de bilete ale garilor, etc., etc.

PATRIA acordă condițiunile cele mai ieftene și mai liberale

Pentru ori-ce informațiuni a se adresa la sediul Societății în București, str. Smârdan 15 și la agențiile Societății în orașele principale.

GRADINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni, — București

Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbutiști, Plante urcătoare, brazi, Pini austriaci, Thuya și altele. — Stupi,

D. M. BRAGADIRU

— BUCUREȘTI —

FABRICE ȘI RAFINĂRIE DE SPIRT
FABRICA DE BERE ȘI GHIATĂ ARTIFICIALĂ

FABRICA DE DROJII PRESATE

Pentru comande de **SPIRT**, a se adresa str. Carol 36
Pentru comande de **BERE**: Calea Rahovei, 153
Adresa telegrafică: **BRAGADIRU**, București.

Rugăm a se cere CATALOGUL farmaciei

care se trimite gratuit și franco în toată țara.

E. I. RESSEL

BUCUREȘTI — STRADA CAROL No. 14 —

Mare depou de Mașini de cusut și Velocipede

Mașini de Tricotat, Scris, Botonier, Culerărie, Plisat, Govrat, Colți, Brodat, etc.

Aparat de înseriat efecte militare

Atelier cu motor.—Se primește ori-ce fel de obiecte precum: Mașini, Biciclete, etc., pentru reparat, reconstruit, **Nichelat**, **Arămit**, **Emailat**, cu cuptor sistematic și ori-ce lucrare dată la strung.—Tot aci se primește plisse-Soleil, evantal, govrat și tăiat colți.

— VINZARE ÎN RATE —